

Carpe Diem

Af Peter Kyhl Olesen
(990227@cvufyn.dk)

Nogle af de mest fascinerende oplevelser sker i øjeblikke, hvor man mindst af alt venter det.

Øjeblikke, hvor man oplever, at drømme, ønsker, eller håb bliver til virkelighed. Kulminationens øjeblik, det intense, den efterfølgende udmattelse og ikke mindst den spontane glæde.

Når jeg skriver drømme, ønsker eller håb, mener jeg ikke det at få en kæreste, hvilket man i kraft af et overordnet virke selv har mulighed for at forme. Jeg tænker mig i stedet det mere jordnære, det eksistentielle, mødet med sig selv, mødet med sine medmennesker, man nok kan drømme om, men som man ikke har en chance for at opleve, før man møder det, og dette kun hvis man er bevidst om at tage mødet op. Om dette udtrykker Kirkegaard sig således: 'Ikke at turde er at miste selve livet', men alligevel er det sværeste at opnå nogen gange det, som umiddelbart synes lettest, det basale og det fundamentale.

Jeg vil med to selvoplevede eksempler illustrere forskellen på, om man tager eller ikke tager mødet og de følelser det efterlader. Vi kan kalde det første for 'Drømmen som drøm' og det sidste for 'Drømmen som virkelighed'. Begge to gange fremstår jeg som den passive, men bliver alligevel mere levende i det sidste eksempel.

Det er sidst i juni måned. Jeg er på vej til London og står i Esbjerg Lufthavn. Det er første gang i mit liv, jeg skal ud på en

længere rejse på egen hånd. Jeg er på ingen måde nogen globetrotter med hang til at lægge verden ned. Når man ellers er vant til at rejse i selskab med andre, er der en verden til forskel, når ens pakkenelliker er den eneste følgesvend og frygten konsekvent forsøger at overgå ens håb om, at turen kommer til at gå. Jeg føler mig overladt til mig selv, kigger stjalent mod de andre, som med latter og glade ansigtsudtryk signalerer at de skal ud at rejse sammen.

Allerede på Esbjerg Banegård spottede jeg et par stykket, der umiskendeligt med deres opbakning og bagage mindede om nogle, der skulle ud til lufthavnen - og altså London. Og der stod jeg helt alene, delt i to, for hvor ville jeg gerne følges med dem, lære disse vildtfremmede mennesker at kende, snakke om løst og fast, blive inspireret og derigennem lade turen få en anden dimension.

Alligevel holder jeg mig for mig selv, for hvorfor skulle de også være interesseret i at tale med mig?

Jeg griber ikke chancen og med oprigtigt ærgrelse i sindet, ser jeg dem forsvinde. På samme måde som jeg lader alle de andre i lufthavnen forsvinde.

Når jeg nu til hver en tid ellers ikke har problemer at komme i kontakt med mennesker og nyder denne evne til fulde, så efterlades jeg nu af en undren over, hvorfor mødet lige pludselig svigter, når mødet burde være stærkest.

Og mens de andre drager af sted og muligheden for et nyt venskab forsvinder, kolliderer to dele af den selv samme virkelighedsopfattelse. At man ikke kan være venner med alle,

lige meget hvor meget man ønsker sig det og på den anden side min enorme lyst og interesse til at møde nye mennesker og min indgroede tillid til, at det sagtens kan lade sig gøre. En indgroet tillid der mest af alt minder om det lille barns umiddelbare oplevelse af, at alt i verden er fantastisk, vidunderligt og opnåeligt.

Set udefra dette er den følelse, jeg har, da jeg ensom blandt mennesker går ombord i flyet, en følelse af forspildte chancer.

En lørdag aften i september. Jeg rejser igen. Denne gang i tog igennem Jylland. Halvlumrende vækkes jeg ved, at tre på min egen alder sætter sig ned omkring mig. Og med det samme begynder den ene af dem, en dreng, at snakke til mig, og inden jeg af bar forbavselse når at svare, fortsætter han. Inden vi når til Odense, har vi nået at komme igennem en masse ting. Det er lang tid siden, jeg har følt mig så inspireret, så levende. Sådan må det føles at blive vækket fra de døde. Spontaniteten, det uventede og ens måde at gribe det spontane på, gør at udsigten til en usædvanlig træls togtur pludselig forvandles til en euforiserende odysse. Mødet med spontaniteten er et møde med noget af de inderste af os selv, men også et møde med noget, der kun alt for sjældent får frit løb. Og mere spontant kan det her ikke blive.

At møde en total fremmed person og at opleve den gensidighed, der er, når man fra start snakker frit fra leveren, er for mig en drøm, der går i opfyldelse, men det handler ligeså meget om at turde give sig hen. Det gælder for sin vis i alle tilfælde, hvor man ønsker at overskride egne grænser, for jeg er godt klar over, at den beskrevne situation nok ikke virker på samme måde for alle, som den gjorde for mig.

At turde er to meget væsentlige ord, der rent

faktisk fortjener en understregning. For vi er efterhånden blevet så bange for, hvad andre går og tænker om os, at vi knap nok tør kigge ud af vinduet i toget af frygt for, at sidedamen/manden tror, vi sidder og kigger på dem i vinduet, at vi så gør det er en anden - men ikke mindre vedkommende sag.

I ovenstående har jeg altså opereret med modsætningsforholdet mellem de to begreber det opnåelige og det uopnåelige. Et modsætningsforhold som fra udgangspunktet i dets grundform er svært foreneligt. □